

ПЕРЕКЛАДОЗНАВСТВО

УДК 811.111'36

ЗВЕРТАННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ: СПРОБА КОНТРАСТИВНОГО АНАЛІЗУ

Олена Рушак

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, Львів, 79000, Україна*

Зроблену спробу контрастивного аналізу граматичних особливостей звертання в українській та англійській мовах. Описано підходи до визначення синтаксичного статусу форм звертання. Проаналізовано особливості морфологічної структури одиниць сфери апеляції в обох мовах.

Ключові слова: зверненість мови, граматика звертання, вокатив, апеляційні конструкції, контрастивний аналіз.

Для кожної форми реалізації мови характерна зверненість (апелятивність), тобто орієнтованість на реального чи уявного реципієнта [8, с. 214]. Апелятивна функція отримує своє матеріальне вираження через мовні одиниці, що називають адресата. Такі одиниці в лінгвістиці називають “звертаннями”, “одиницями апеляції”, “вокативами” тощо. Вони перебували і перебувають в полі зору дослідників, їх розглядають у граматичних описах системи мови взагалі та конкретних мов зокрема [10, с. 2]. Звертання в українській та англійській мовах мають як спільні, так і відмінні риси, що спричинено типологічними відмінностями між мовами, а також культурними та іншими позалінгвістичними чинниками. Сучасні дослідження, в тому числі й контрастивні, основну увагу приділяють соціолінгвістичним особливостям звертання та дихотомії “суспільство::мова”, залишаючи аналіз граматичних особливостей на периферії. Дослідження звертання на матеріалі української та англійської мов дасть змогу повніше визначити особливості граматики цих одиниць, а саме їх морфологічне вираження та місце в граматичній системі мови.

В українській та англійській лінгвістиці послуговуються різними термінами на позначення явищ, що належать до сфери апеляції. В українській науковій літературі поряд із терміном “звертання” вживають також: “вокативну форму”, “кличний відмінок”, “вокатив”, “апелятив”, “номінацію адресата мовлення” тощо [1, с. 228]. Існування такого розмаїття термінів можна пояснити складністю синтаксичної природи, поліфункціональністю, труднощами диференціації домінуючої і варіантної функцій

цих одиниць [5, с. 63]. Термін “звертання” деякі українські мовознавці, серед яких П. Дудик, В. Сімович та М. Скаб вважають асистемним і нечітким, передусім тому, що він є калькою від російського “обращение” (вперше вжитий у граматиці Ф. Буслаєва (1959 рік) [10, с. 31]). Протягом тривалого часу вчені розмежовували між двома основними значеннями “звертання”: звертання як мовленнєвий акт (ситуація звертання) і звертання як мовний матеріал, що здійснює цей мовленнєвий акт, тобто одиниця граматичної та лексичної системи мови [1, с. 228]. Сьогодні деякі дослідники пропонують позначати терміном “звертання” лише комунікативний акт, а для одиниць, що слугують матеріальним вираженням апелятивної функції, послуговуватись термінами “вокатив” або “номінація адресата мовлення” [1, с. 228].

У Західній лінгвістиці для схожих явищ використовують дещо інші назви. Для одиниць, що виконують апелятивну функцію, загальноприйнятим є термін “форми звертання” (“terms of address” або “forms of address” [14], [13], [15], [16]), який увиразнює орієнтацію форм звертання на адресата та акцентує увагу на їхніх соціолінгвістичних властивостях. Широко вживається також і термін “vocative”, який відрізняється за обсягом змісту від українського “вокатив”. В англійській мові немає кличного відмінка, тому вживання терміна “вокатив” щодо англійських форм звертання означатиме або “вокативну форму”, або “вокативну функцію”, тоді як в українській мові “вокативом” позначають або форму кличного відмінка, або функцію.

Оскільки до спільного знаменника у цьому випадку прийти важко, у дослідженні будемо послуговуватись термінами “звертання” та “одиниці апеляції” для називання конкретних мовних одиниць, що виконують апелятивну функцію, а для позначення збірного поняття – термінами “форми звертання” або “одиниці сфери апеляції” (термін вжив М. Скаб [10]).

Ґрунтовне вивчення зверненості мови та реалізації її апелятивної функції розпочинається наприкінці 19 століття. Перші праці вітчизняних граматистів, присвячені звертанням, розглядають його як вставний елемент у структурі речення. Прихильники асинтаксичності звертання вважали, що воно є елементом чужорідним і з іншими членами речення непов’язаним. Один із основоположників цього підходу, радянський мовознавець О. Пешковський порівняв статус одиниць апеляції в реченні із кулею, яку прихистило тіло [6, с. 404]. Визнаючи наявність семантичних зв’язків між елементами апеляції та іншими членами речення, вчений водночас відкидав наявність формальних зв’язків. Такі ідеї домінували в радянській та українській лінгвістиці до середини ХХ століття.

Тлумачення синтаксичної природи форм звертання з часом змінюється. Категоричні твердження про те, що вони не є членом речення, а виступають лише вставною конструкцією змінюють нові – про наявність між ними та іншими членами речення специфічного зв’язку. Такий зв’язок деякі дослідники називають “апелятивним”, щоб показати його відмінність від сурядного чи підрядного [2]. Спроби встановити синтаксичний статус звертання призвели до появи теорії про так звані “члени речення третього порядку”, які пов’язані з іншими членами речення за допомогою “відносного зв’язку” [9]. Окрім вигуків та вставних слів, до таких членів речення відносять також і звертання.

Вперше говорити про самостійний статус звертання почали в другій половині ХХ століття, зокрема з появою праць О. Шахматова. Саме російський дослідник

О. Шахматов одним з перших висловив думку про те, що звертання є членом речення. Для підтвердження своєї позиції мовознавець виділив підтип односкладного “вокативного речення”, що не лише називає адресата, а й здатне виражати емоційну реакцію мовця на слова співрозмовника чи спонукати до дії. Як наголосив дослідник М. Скаб, у такому реченні звертання є єдиним головним членом, що містить у собі модально-часову характеристику речення [11].

В англомовній лінгвістиці бачення місця звертання в структурі речення уніфікованіше. Залежно від їх синтаксичного статусу звертання поділяють на: “вільні” (free) та “залежні” (bound) [13, с. 303]. “Вільні” звертання – це ті одиниці або фрази (зазвичай предметні), що містять вказівку на адресата, які вживають для безпосередньої адресації, стоять поза реченням і не перебувають з іншими членами речення у відносинах сурядності чи підрядності [17, с. 62], а тому не є його членом. “Залежні” звертання, їм на противагу, завжди виступають елементом структури речення – вони безпосередньо пов’язані з присудком і володіють самостійним синтаксичним статусом.

Семантико-синтаксичну структуру одиниць апеляції утворюють предметна частина змісту (предметні звертання) та предикатна частина змісту (предикатні звертання) [10]. **Предметні звертання** – слова та словосполучення, які ідентифікують або описують адресата й які вживають для безпосередньої адресації. Предметні звертання ще називають “вокативами” (vocatives) або “безпосередніми звертаннями” (direct addresses) [16]. Цей тип звертань реалізується через форми іменника або інших субстантивованих частин мови: “*Гей, старчення! Стривай лишень!*”/”*Я не старець, пане!*”/”*Я, як бачте, гайдамака*” [23, с. 100]; *O all you host of heaven! O earth! What else?* [25, р. 32]. **Предикатні звертання** – звертання інтегровані в синтаксичну структуру речення, які реалізуються через предметні частини мови та дієслово в наказовому способі. На відміну від предметних звертань, які лише описують або ідентифікують адресата, предикатні звертання виступають частиною спонукальної конструкції в наказовому реченні [16]. Центральним у структурі предикатного звертання є імпліцитне або експліцитне “ти” (“ви”), яке виражене іменником у кличному відмінку (кличною формою іменника) або відповідним кличним займенником, які вказують на зверненість до адресата: *Слухайте, чоловіче. Говорю вам по щирості і нічого від вас не хочу за сю раду. Не дайте себе обдурювати!* [22, Т. 20, с. 304]; *Thou art a scholar. Speak to it, Horatio* [25, с. 42].

Підходи до класифікації предметних та предикатних звертань в українській та англійській мові різняться. Відомий український мовознавець О. Пономарів класифікує вокативи відповідно до очікуваної реакції адресата [7]:

1. Власне звертання – одиниці, що вимагають негайної реакції адресата. Їх ми найчастіше знаходимо в діалогах та полілогах, де відбувається безпосереднє спілкування;

2. Риторичні звертання – цей тип звертань за формою схожий на власне звертання, однак щодо змісту і призначення відрізняється. Риторичні звертання найчастіше вживають як стилістичний засіб для відтворення емоційного стану мовця, його вподобань, думок і почуттів. Риторичні звертання характерні для художніх та публіцистичних текстів. Цікавим є те, що саме цей підтип звертань є основою стилістичної фігури – апострофи. **Апострофа** – це звертання до відсутньої особи, як до присутньої, а також звертання до персоніфікованих явищ природи [4, с. 58]. Апострофа глибоко вкорінена

в народну свідомість, вона зумовлена традицією гармонійного життя з довкіллям. Ця фігура часто зустрічається у міфологічних сюжетах та в різних жанрах фольклору: *Ой боже ж мій! / Косо моя жовтенькая! / Не мати тя розчісує, / Візник бичем розтріпує!* [21, с. 28].

3. Напівриторичні звертання поєднують у собі риси двох попередніх підтипів. Вони розраховані на певну реакцію, хоч і не безпосередню, і водночас передають емоційний стан ліричного героя чи автора: *Люба Лілічко і панове громадо, бажая вам усім щастя на кожній дорозі* [20, Т. 11, с. 9].

У західній лінгвістиці вокативи найчастіше класифікують за їхніми функціональними характеристиками. Традиційно виділяють дві великі групи: **звертання-вигуки** (calls) і **прямі звертання** (addresses) [19, с. 788]. **Звертання-вигуки** слугують для того, щоб привернути увагу адресата: *Tom, I inquired, 'what did you say to Wilson that afternoon?* [24, с. 190]. **Прямі звертання** вживають для підтримання або посилення контакту між мовцем і адресатом: *"I'm glad, Jay." Her throat, full of aching, grieving beauty, told only of her unexpected joy* [24, с. 96].

Звертання-вигуки і прямі звертання розрізняють також за їх положенням у реченні. Американський дослідник А. Звіцкі стверджує, що "звертання-вигуки фактично обмежуються початковою позицією в реченні (препозицією)" [19, с. 787], хоча їм можуть передувати вигуки і підсилювальні частки: *O, my lord, my lord, I have been so affrighted* [25, с. 40]. Звертання-вигук всередині речення сигналізує про зміну одного речення іншим. Прямі звертання, окрім початкового положення в реченні, також можуть траплятися після вступних вставних конструкцій, привітань, вигуків та вставних слів тощо.

За своєю структурною організацією вокативи в українській та англійській мовах діляться на два великі класи: **прості** (складаються з одного слова) та **поширені** (два слова і більше). Хоча загальний поділ і є однаковим, однак на рівні деталізації виявляються деякі суттєві відмінності.

Прості звертання в досліджуваних мовах можуть мати таке формальне вираження:

- *загальний іменник або власна назва*

Основна морфологічна відмінність між українськими та англійськими вокативами полягає в закінченнях кличного відмінка. Кличний відмінок – настільки природна для української мови форма, що українські автори Т. Шевченко, М. Гоголь, В. Короленко вживають його навіть у своїх творах написаних російською мовою [7, с. 222]. Англійська мова належить до тих мов, що кличного відмінку як такого ніколи не мали, а тому і користується називним відмінком для утворення одиниць апеляції.

- *займенник (друга особа однини або множини)*

В українській мові існує три займенники на позначення другої особи – "ти", "ви" і "Ви", які є індикаторами суспільної та соціальної дистанції між мовцями. В англійській мові історично існувало три форми кличних займенників: **thou** (для звертання до однієї особи), **ye** (для звертання до двох людей) і **ye** (вживався в ситуаціях, коли потрібно звернутися до більш ніж двох людей) [15, с. 25]. З часом ці форми вийшли з вжитку і як універсальне звертання залишився займенник "you", який не відображає ні кількісних характеристик адресатів мовлення, ні характер стосунків між мовцями.

- *офіційні форми звертання* (пан, пані, добродій, Mr., Mrs., Dame);
- *назви професій* (лікарю, офіціанте, doctor, waiter);

- *форми ввічливості* (вельмишановний, високоповажний, honorable, estimable);
- *терміни, що позначають членів родини* (мамо, батьку, дочко, mother, father, daughter);
- *субстантивовані прикметники* – типовий для української мови підтип простих за структурою звертань: **О дорогий мій!** *Я створю тобі світ, новий світ нової мрії... О, рятуй мене, любий!* [20, Т. 1., с. 257]. В англійській мові використання прикметника як іменника в однині трапляється рідко. Субстантивізація можлива, якщо прикметник вживається замість іменника у множині і позначає групу людей чи клас предметів і супроводжується при цьому означеним артиклем “the” (the poor, the blind, the unemployed).

Більш характерним для української, ніж для англійської мови, є вживання димінутивних суфіксів, що є невід’ємним елементом так званих звертань інтимізації. Зменшувально-пестливі форми звертання типово вживаються у дискурсі дітей та батьків, у спілкуванні закоханих та близьких людей: *“Ой коли ж ми поберемось,/ Дівчинонько-роже?”/ “Уосени, козаченьку,/ Як нам бог допоможе!...”* [20, Т. 5, с. 9]; *Теця дитя колисала/ Дитині приспівала:!” Люлю, люлю, татарчатко,/ По доньці уну-чатко!”* [21, с. 30]. Димінутиви актуалізують диференційні семи значення і є носіями емоційно-оцінної інформації. Всі димінутиви виконують експресивну функцію, що надає висловлюванню виразності, образності та передає емоційну оцінку [12, с. 146].

Відмінності у формальному вираженні також знаходимо і на рівні поширених звертань, які можуть виражатися через:

- *повне ім’я*

Українські імена традиційно складаються з власне імені, по-батькові та прізвища. В офіційному спілкуванні українців також вживається ім’я та по-батькові. Для англійського світу більш типовою формулою є ім’я та прізвище (часом друге ім’я (middle name)). Окрім цих традиційних форм, можливі також варіанти [15]: 1) ім’я + прізвище; 2) ім’я + друге ім’я (характерно для сільських районів США); 3) зменшувальна форма імені + прізвище; 4) ініціали першого і другого імені + прізвище.

- *словосполучення з особовими займенниками*

В англійській мові в якості звертання часто використовуються іменникові конструкції з особовими займенниками. Саме займенники збагачують значення апелятивної одиниці оцінковими відтінками, негативними або позитивними конотаціями [15]. Конструкція, що носить позитивну оцінку найчастіше утворюється за наступною формулою: **присвійний займенник + прикметник + іменник**, де присвійний займенник скорочує соціальну дистанцію між мовцями і переводить розмову у більш інтимну чи дружню тональність: *He tells me, my dear Gertrude, he hath found/The head and source of all your son’s distemper* [25, р. 44].

Схожого типу конструкції вживаються і в українській мові. Вони також несуть переважно позитивне забарвлення: *Геню, голубе мій, – та невже ж ся хвиля минула назавсиди? Невже ж така нагода не вернеться більше?* [21, Т. 20, с. 407]; *Бідна моя Україно,/ Стоптана ляхами!/ Україно, Україно!/ Серце моє, ньенько!* [23, с. 44].

Для комунікативної поведінки англійців та американців прояви інтимності менш характерні, ніж для українців. Серед молоді тенденція уникати інтимізації спілкування спостерігається дедалі частіше – замість імені вживаються розмовні форми

звертання *mate, buddy*. Поширеними є звертання на зразок: *oh, you bastard, you son of a bitch*. Як звертання нерідко можна почути: *bollocks, shiester, shithead* та інші лайливі лексеми, які для такої комунікативної ситуації є нейтральними і виконують функцію маркерів близьких стосунків. Зразки таких форм звертання можемо зустріти і в художній літературі [3].

Наступна велика група звертань – це предикатні звертання. Як в українській, так в англійській мові існує декілька конструкцій, за допомогою яких можна виражати предикатну частину змісту апеляції. В українській мові таких конструкцій більше, що частково пояснюється морфологічною маркованістю українських вокативів та дієслів в наказовому способі, а також розрізненням між особами “ти”, “Ви” і “ви”, яких в англійській мові немає. Український дослідник сфери апеляції М. Скаб виокремив 18 можливих апеляційних конструкцій, включаючи конструкції з нульовим підметом та варіації з другою особою однини та множини. Інваріантною апеляційною конструкцією дослідник називає: **дієслово в другій особі однини наказового способу + найменування адресата в формі кличного відмінка**: *Рости ж, синку, в забаву./Козачеству на славу./Вороженькам в розправу!* [22, с. 57].

Окрім форм наказового способу, предикатні звертання також реалізуються за допомогою конструкцій, у яких присудок виражений функціональним відповідником наказового способу дієслова [10].

В англійській мові кількість формальних реалізацій предикатної частини змісту апеляції менша. Дослідниця Р. Цануттіні вирізняє “основні” типи імперативних підметів. На її думку, такі підмети містять закодовану референцію до адресата, яку вони реалізують через проєкцію на синтаксис – вони вступають в особливий зв’язок семантичного та синтаксичного узгодження з присудком [18, с. 200]. До головних імперативних підметів дослідниця відносить:

- 1) нульовий підмет – в наказових реченнях нульовий підмет слід інтерпретувати як референцію до невизначеного кола адресатів або як такий, що містить в собі референцію до кількох адресатів: *Eat! Don't leave now!*
- 2) наказовий підмет. Займенник в другій особі можна вважати підметом наказового присудка: *You do it!*
- 3) кількісні підмети – окремі збірні займенники можуть виступати підметами імперативного присудка: *Everyone say “hello” to the principal* [18].

Типологічні відмінності між українською та англійською мовами відображені в тому числі й у системах апеляції обох мов. Мовні одиниці, що називають адресата, позначають термінами “звертання”, “вокатив”, “одиниці апеляції” тощо. Апелятивна функція мови реалізується через предметну (вокативи) і предикатну (форми наказового способу та їх функціональні відповідники) частину змісту одиниць апеляції. В українській та англійській мові застосовують різні підходи до класифікації вокативів, відмінності виявляються також на рівні їх морфологічного вираження. Предикатна частина змісту апеляції в обох мовах виражається через наказові конструкції, яких в українській мові більше. Неоднозначним залишається питання щодо синтаксичного статусу апелятивних одиниць. В українській лінгвістиці в різний час їх відносили до простих вставних слів, членів речення третього порядку, а також одиниць, пов’язаних з реченням за допомогою особливого апелятивного зв’язку. В англомовній лінгвістиці

існує поділ на вільні (free) та залежні (bound) звертання. До першої категорії належать апелятивні одиниці, що стоять поза реченням та непов'язані з ним за допомогою жодного зв'язку. Залежні звертання, натомість, завжди є елементом структури речення, оскільки залежать від присудка.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. *Гринишин М.* Номінація адресата мовлення як один із засобів позначення соціального статусу людини (на матеріалі художньої прози Івана Франка / М. Гринишин // Іван Франко: дух, наука, думка, воля : матеріали Міжнародного наукового конгресу присвяченого 150-річчю від дня народження Івана Франка. – Львів, 2010. – Т. 2. – С. 228–236.
2. *Дудик П. С.* Стилїстика української мови : навч. посібник для вузів / П. С. Дудик. – К. : Академія, 2005. – 365 с.
3. *Ларина Т.* Категорія вежливості и стиль коммуникации. Сопоставление английских и русских лингвокультурных традиций / Т. Ларина // Рукописные памятники Древней Руси. – 2009. – 516 с.
4. Літературознавчий словник-довідник / за ред. Р. Т. Гром'яка, Ю. І. Коваліва, В. І. Теремка. – К. : ВЦ “Академія”, 2006. – 752 с.
5. *Палійчук А. Л.* Звертання як засіб інтимізації / А. Л. Палійчук // Наук. вісн. Волин. нац. ун-ту ім. Лесі Українки. – Луцьк : Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2009. – № 17. – С. 63–67.
6. *Пешковский А. М.* Русский синтаксис в научном освещении / А. М. Пешковский. – 7-е изд. – М. : Учредгиз, 1956. – 511 с.
7. *Пономарів О.* Звертання в поетичній творчості Івана Франка / О. Пономарів // Іван Франко: дух, наука, думка, воля : матеріали Міжнародного наукового конгресу присвяченого 150-річчю від дня народження Івана Франка. – Львів, 2010. – Т. 2. – С. 220–228.
8. *Проценко О. В.* Звертання в дискурсі спілкування батьків та дітей / О. В. Проценко // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. – Луцьк : Вид-во ВНУ ім. Лесі Українки, 2009. – С. 214–218. – (Серія: Філологічні науки (мовознавство ; вип. 6).
9. *Руднев А. Г.* Синтаксис осложненного предложения / А. Г. Руднев. – М. : Гос. Учебно-педагогическое изд., 1959. – 197 с.
10. *Скаб М. С.* Граматика апеляції в українській мові / М. С. Скаб. – Чернівці : Місто, 2002. – 272 с.
11. *Скаб М. С.* Функціональна сфера апеляції в українській мові (семантика, граматика, прагматика, стилїстика) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд.. філол. наук: 10.02.01 / Скаб Мар'ян Стефанович. – К., 2002. – 34 с.
12. *Фурист Н. П.* Засоби діалогізованого авторського мовлення в українському фольклорі / Н. П. Фурист // Компаративні дослідження слов'янських мов і літератур (пам'яті Леоніда Булаховського) : зб. наук. пр. : спец. вип. – К. : Київський ун-т, 2010. – С. 143–151.
13. *Braun F.* Terms of Address: Problems of Patterns and Usage in Various Languages and Cultures / F. Braun. – Amsterdam, Berlin, and New York : Mouton de Gruyter, 1988. – 372 p.
14. *Brown R.* The Pronouns of Power and Solidarity / R. Brown, A. Gilman // Style in Language. – Cambridge : MIT Press, 1960. – P. 253–276.
15. *Dunkling L. A.* A Dictionary of Epithets and Terms of Address / L. A. Dunkling. – London ; New York : Routledge, 1990. – 268 p.
16. *Schaden G.* Vocatives: A Note on Addressee Management / G. Schaden // University of Pennsylvania Working Papers in Linguistics. – 2010. – Vol. 16. – Is. 1.

17. *Szarkowska A.* Forms of Address in Polish-English Subtitling / A. Szarkowska. – Peter Lang Ag, 2012. – 252 p.
18. *Zanuttini R.* Encoding the Addressee in the Syntax: Evidence from English Imperative Subjects/ R. Zanuttini // *Natural Language and Linguistic Theory*, 2008. – P. 185–218.
19. *Zwicky A. M.* Hey, Whatsyourname? / A. M. Zwicky // *Papers from the tenth regional meeting of the Chicago Linguistic Society*, 1974. – P. 787–801.

Список ілюстративних джерел

20. *Українка Л.* Зібрання творів у 12 томах / Л. Українка. – К. : Наукова думка, 1975–1979.
21. *Українські народні пісні /* упоряд. О. М. Хмільєвська. – К. : Вид-во Музична Україна, 1967. – 736 с.
22. *Франко І.* Зібрання творів : у 50 т. / І. Франко. – К., 1979–1989.
23. *Шевченко Т.* Кобзар / Т. Шевченко. – К. : Дніпро, 1985. – 622 с.
24. *Scott Fitzgerald F.* The Great Gatsby / F. Scott Fitzgerald. – Simon and Schuster, 2003. – 165 p.
25. *Shakespeare's Hamlet /* ed. by Livingston Lowes, J. – New York : Henry Holt and Company, 1914. – 254 p.

*Стаття надійшла до редколегії 25.02.2014
Прийнята до друку 04.03.2014*

ADDRESS FORMS IN UKRAINIAN AND IN ENGLISH: AN ATTEMPT OF CONTRASTIVE ANALYSIS

Olena Rushchak

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska St., Lviv, 79000, Ukraine*

The article attempts to provide a contrastive analysis of the grammatical features of address forms in Ukrainian and in English. Approaches towards establishing the syntactical status of these units have been outlined. Specific features of the morphological structure of address forms in both languages have been analyzed.

Keywords: directed language, grammar of address forms, vocatives, appellative structures, contrastive analysis.

ОБРАЩЕНИЕ В УКРАИНСКОМ И АНГЛИЙСКОМ ЯЗЫКАХ: ПОПЫТКА КОНТРАСТИВНОГО АНАЛИЗА

Елена Руцак

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко,
ул. Университетская, 1, Львов, 79000, Украина*

Осуществлена попытка контрастивного анализа грамматических особенностей обращения в украинском и английском языках. Описано подходы к определению синтаксического статуса обращений. Проанализировано особенности морфологической структуры аппелятивных единиц в обоих языках.

Ключевые слова: обращенность языка, грамматика обращения, вокатив, апеллятивные конструкции, контрастивный анализ.